ATANERES ENSEMBLE

STRINGS IN THE HOUSE

Strijkorkest en housemuziek betrekken op het eerste zicht twee totaal verschillende werelden, maar is dit zo?
Met deze productie focust Ataneres op de raakvlakken. En daar waar deze (nog) niet bestonden, worden ze gecreëerd. Klassieke orkestratie gaat aan de slag met de structuur van een dj-set. Het beste van beide werelden wordt daarbij tot uiting gebracht: typische thema's van klassieke muziek brengen trance. Technomuziek, langs haar kant, had nog nooit zoveel harmonische en esthetische diepgang.
Het resultaat van deze ongewone synergie is een overtuigend en meeslepend doorgecomponeerd kunstwerk, dat staat als een huis.

PROGRAMMA

Acid eiffel - Choice (Laurent Garner, St-Germain, Shazz)
Requiem for a dream - C. Mansell
Fratres - A. Pärt
Breathe this air - J. Hopkins
Drawn/Gaunt - Kiasmos (O. Arnalds, J. Rasmussen)
Go - Moby
Etude #2 - P. Glass
Darkness - C. Craig, F. Tristano, F.X. Roth + Spastik/Pannikattack - Plastikman
Girl/Boy song - Aphex Twin + Scratch yer head (Squarepusher mix) - DJ Food
American beauty - T. Newman
Says - N. Frahm

JIMMY QUINTENS ¡MODULAR¡

Jimmy Quintens groeide op in Oostende, een plaats die bepalend was voor zijn muzikale ontplooiing. Hij trad regelmatig op en werd laureaat van de Cantabilé en Kiwaniswedstrijd. Op zijn zestiende ontdekte hij de inmiddels beruchte Raving-Zone parties in het casino van Oostende. Door hun abstracte en atonale karakter oefenden deze een onweerstaanbare aantrekking uit.

Jimmy gaat piano studeren in Leuven bij Jan Vermeulen aan het Lemmensinstituut. Hij wint de befaamde Stephan Dejonghe wedstrijd en haalt een eerste prijs op de “Wedstrijd van het Gemeentekrediet” (voorheen Pro Civitate). Hij studeert af met grootste onderscheiding en het maximum van de punten voor het eindexamen piano. Ook het diploma Meester in de muziek - optie kamermuziek, behaalt hij met grootste onderscheiding.
Ondertussen houden techno en house hem in de greep. Gesteund door het kruin van de Oostendse dj’s A-Bat, Pudde, Steve Chillem en Sharp gaat hij aan de slag met platendraaiers en mengpanelen. Hij wint, onder een pseudoniem, de DJ-contest van Leffingeleuren en mag spelen naast grootheden als Darren Price (Underworld), Steve Stoll, Eat static, The Mad Professor’s Dub-Show, Praga-Khan en Vive la fête.

Na zijn studies vervolmaakt hij zich nog verder in de klas van Jan Vermeulen. Hij combineert pianoforte met moderne piano en behaalt het einddiploma “Voortgezette studie muziek”, opnieuw met het maximum van de punten. Hij speelt concerten in het PSK, het Festival van Vlaanderen, het Chopin-festival en hij verzorgt ook enkele opnames voor Klara. Hij neemt een CD op met Jan Vermeulen en hij wordt ook opnameleider bij enkele van zijn projecten, waardoor hij de muzikale kracht van computers ontdekt.
Zijn stijl ondergaat een metamorfose. Na enkele jaren gaat hij aan de slag met Ableton Live en Traktor. Het zijn jaren van zoeken, ontdekken en veranderen. Zo ontstaat ook zijn nieuwe alter-ego: ¡Modular¡.

Jimmy is werkzaam als leerkracht piano aan de Kunstacademie van Wetteren.

www.facebook.com/jimmyquintens
www.facebook.com/imodulari
www.mixcloud.com/imodulari

FREDERIK MARTENS

Frederik studeerde aan het Lemmensinstituut in de klas van Jan Vermeulen en Renaat Beheydt. Hij behaalde de diploma's kamermuziek en het specialisatie-diploma piano met de grootste onderscheiding.

Vervolgens studeerde hij in het conservatorium van Maastricht waar hij bij Jeroen Riemsdijk de opleiding van "Master musical coach- co repetitor piano" beëindigde met grootste onderscheiding en felicitaties van de jury.
Frederik volgde masterclasses bij o.a. Levente Kende, Häkon Austo, Vitaly Samoschko, André De Grootte, Severin von Eckardstein en Jean-Claude Vanden Eynde.

Als solist speelde hij met orkest concerti van Mozart, Bach, 2e Rachmaninov concerto, De Falla en Gershwins Rhapsody in Blue.
In oktober 2011 speelde hij in China met het Hebei Symphonic Orchestra het 23e pianoconcerto van Mozart.

Hij profileert zich ook als kamermusicus en liedpianist. Zo werkt hij samen met violist Wim Spaepen en sopraan Annelies Van Hijfte.
Samen met Annelies werd hij geselecteerd voor de Udo Reinemann International Masterclasses (2017-2019) met o.a. Anne Sofie Von Otter, Bernarda Fink, David Selig, Barbara Bonney, Roger Vignoles, Christoph Pregardien ...
Hij is pianist in verschillende bands, onder andere "Hardscore", de postmoderne band van de Gentse componist Frank Nuyts en het "Iheart" project van componist en slagwerk fenomeen Jonathan Bonny.

Hij is werkzaam als pianobegeleider in de Kunstacademie van Wetteren en als freelance pianist.

Als componist creëert hij elektronische muziek.

www.frederikmartens.com

WIM SPAEPEN

Wim Spaepen leerde vanaf 6 jaar de eerste kneepjes van het vioolspel bij Maurits Goossens. Gedurende de volgende 12 jaar werkten ze intensief samen. Getuige hiervan is de Kiwanis-prijs die Wim behaalde voor zijn excellente parcours aan het einde van zijn basisopleiding.
Wim zette zijn vioolstudies vervolgens verder aan het Lemmensinstituut te Leuven waar hij onder begeleiding van Otto Derolez zijn vioolspel bleef verbeteren. In 2006 behaalde hij zijn diploma van Meester in de Muziek met grote onderscheiding. In de jaren daarna specialiseerde Wim ook in kamermuziek. Hiervoor werkte hij voornamelijk samen met Marc Tooten en Roel Dieltjens.
Wim werd in 2006 tevens toegelaten tot de Negri Violin School te Valencia, een prestigieuze vioolschool met als ere-voorzitter Lord Yehudi Menuhin. Hij ontving hiervoor ook steun van de service club Rotary.
Tijdens zijn studies volgde Wim tal van masterclasses bij grote pedagogen als Miguel Negri, Kati Sebestyen, Ervin Schiffer, Eduard Schmieder, Corrado Bolsi, Johannes Leertouwer en Midori Seiler.

Van 2008 tot 2017 was Wim concertmeester van het Leuvense orkest Frascati Symphonic. Tot 2014 combineerde hij deze functie met zijn positie als eerste violist in het Magogo Kamerorkest te Tilburg.
In 2015 bracht Wim, samen met pianist Frederik Martens, zijn eerste album Sweet Memories uit. Het album is een mix van bekende romantische en Belgische composities.
Begin 2017 richtte Wim het Ataneres Ensemble op. Onder zijn leiding als concertmeester brengt een jonge groep gedreven Belgische topmuzikanten toegankelijke werken en programma’s waarbij ze samenwerken met bekende solisten. Ook hebben ze een grote interesse voor het opzetten van cross-over projecten over de verschillende muziekgenres heen.
Recent werd het tweede album La Bachisiana van Wim digitaal uitgebracht. In dit album brengt hij onder andere een samengestelde sonate van Bach en Ysaye alsook La Follia, een werk van de Belgische componist Piet Swerts dat nog nooit eerder werd opgenomen.

www.wimspaepen.com

ATANERES

Het Ataneres Ensemble is een strijkorkest bestaande uit vijftien veelbelovende, professionele muzikanten. Naast het gevestigde strijkersrepertoire, richt het ensemble zich op originele combinaties over verschillende muziek- en kunstgenres heen.

Het orkest staat onder de artistieke leiding van concertmeester Wim Spaepen en werkt geregeld samen met bekende solisten, dirigenten en koren. De uitgebreide orkest- en kamermuziekervaring van de muzikanten resulteert steevast in muzikaal genot van de bovenste plank.

GERT-JAN DE CLERQ

DCQ is een bedrijf dat ontstaan is uit de pure passie voor geluidstechnieken van één persoon, Gert-Jan De Clercq.
Hij volgde in 2008 - 2009 een geluidscursus bij LGO en is sindsdien professioneel met geluidstechniek bezig, zowel in de theaterwereld als op festivals en andere events.
Hij heeft ervaring als freelancer voor verscheidene firma's en heeft daardoor een behoorlijke kennis van materiaal van verschillende merken. Hij heeft ervaring als FOH technicus en monitortechnicus.
Gert-Jan is ook bedreven in elektronische muziek waardoor hij voor de productie Strings in the House een grote meerwaarde is. Hij is verantwoordelijk voor de mastering en live mix van de set.

www.dcq.be

Acid eiffel - Choice

Een **rasecht techno** nummer, gemaakt door 3 jonge Fransmannen in het jaar 1993: Laurent Garnier, Ludovic Navarre en Shazz. **Laurent Garnier** is nu een wereldberoemde DJ die erom bekend staat hele lange en eclectische sets te draaien. Uitvoeringen van een 8-tal uren aan een stuk zijn geen uitzondering! Hij neemt je daarbij mee langs house, techno, disco, samba, reggae… Heel bijzonder! Hij maakte ook zelf heel veel muziek en speelt live met jazz muzikanten!
Ludovic Navarre is dan weer ''Saint-Germain'', een producer die heel invloedrijk geweest is met het album “Tourist” op het beroemde jazzlabel ''Blue Note''. Het beroemdste nummer hierop is ''Rose Rouge''.
Ook ''**Acid Eiffel"** kwam improvisatorisch tot stand… De 3 heren jamden er uren op los en namen op tot het goed zat, en dit alles in een Parijs’ appartement van waaruit ze de Eiffeltoren konden zien. Acid slaat dan weer op de typische klank die uit een kleine synthesizer komt, nl de Roland TB-303. Oorspronkelijk was dit apparaat gemaakt voor jazzmuzikanten om te kunnen oefenen op hun improvisaties, maar het flopte volledig. De klank lijkt niet echt op een bas en het was erg lastig om te programmeren: je moest eerst alle noten invoeren en daarna pas het ritme! Er werden dan ook maar 10000 exemplaren gemaakt. Pas later lag dit instrument mee aan de basis van wat house en techno-muziek zou worden. Nu kosten ze enkele duizenden euro’s. Gelukkig bestaan er nu klonen zoals de TT-303 en ook softwareversies zoals de ABL3 die minder kostelijk zijn. Je hoort ze in dit nummer bijna de hele tijd fa# spelen in een hypnotiserend ritme: 5/8.

Requiem for a dream - Mansell

Muziek gecomponeerd door Clynt **Mansell**. Hij speelde en zong oorspronkelijk in de groep “Pop will eat itself” maar werd vooral bekend als componist van **filmmuziek**. Hij zorgde voor de soundtracks van vroege films van Darren Aronofsky. Deze regisseur maakt donkere films over de ingewikkelde menselijke psyche.
De muziek van Requiem for a dream werd opgenomen door het Kronos quartet. Zij zijn wereldvermaard voor hun uitvoeringen van hedendaagse klassieke muziek. Componisten zoals Philip Glass, Steve Reich en Arvo Pärt componeren soms speciaal voor hen! Voor de set gebruikten we niet minder dan 7 nummers uit het album die tot één geheel gesmeed zijn. Je hoort meeuwen uit het ene nummer, een beat uit het andere, vermengd met de klank van dan weer een ander nummer… Je zou het een medley kunnen noemen, of een sterk staaltje DJ-techniek. What’s in a name?
Net zoals de film zelf, zijn sommige flarden muziek heel bevreemdend, maar vooral het wonderschone, bekende eindthema blijft hangen. Wij proberen het vreemde en het schone met elkaar te verzoenen!

Acid Eiffel live: https://www.youtube.com/watch?v=YJbOknK_m2E
Rose Rouge live: https://www.youtube.com/watch?v=XhIJVpMtm-A
Requiem for a dream (bevreemdend): https://www.youtube.com/watch?v=Nq9Q6WlkdtI
Requiem for a dream (thema): https://www.youtube.com/watch?v=cTo-G15M0Rc

Fratres - Pärt

Arvo Pärt (Paide, Estland 1935) groeide op in een dictatuur: al tijdens de Tweede Wereldoorlog, in 1944 werd Estland geannexeerd door de Sovjetunie. Daar woei al jaren een gure en onverdraagzame wind, vooral ook op het gebied van de kunsten. In 1948, amper drie jaar na de overwinning op de nazi's en hun keiharde vervolging van zogenoemde 'entartete Kunst', werden grote componisten als Sergei Prokofjev en Dmitri Sjostakovitsj publiekelijk aan de schandpaal genageld om hun 'formalistische perversies en antidemocratische tendensen'. In een dergelijk klimaat was weinig ruimte voor experiment. Pärt studeerde compositie aan het Conservatorium van Tallin, waar hij onderwezen werd in het klassieke standaard repertoire. Zoals het gaat, voelde ook de jonge Pärt zich aangetrokken tot de meest verboden vruchten, in zijn geval die van de westerse avant-garde. Hij bestudeerde binnengesmokkelde partituren en ging de daarin gebruikte nieuwe compositietechnieken in zijn eigen stukken verwerken. Het communistische regime moest hier niks van hebben en zag dit als een openlijke provocatie. De politieke leiders voelden zich persoonlijk aangevallen en gingen een kat-en-muisspel aan met Pärt. Nu eens werd hij met de grond gelijk gemaakt, dan weer werd hij geprezen – vergelijkbaar met hoe het Sjostakovitsj in Rusland verging. Pärt raakte in een jarenlange compositorische impasse. Hij ging zich verdiepen in oude muziek, zoals de Russisch-orthodoxe kerkmuziek, het Gregoriaans en de Vlaamse polyfonie uit de Renaissance. Hij zei hierover: 'Het Gregoriaans bracht me een soort kosmisch geheim, dat zich openbaart in de kunst van het combineren van twee of drie noten.' Dit leidde in 1977 tot een explosie van stukken in Pärts inmiddels wereldwijd geliefde '**tintinnabuli**'-stijl, genoemd naar het klokachtige geluid van drieklanken. Composities als Für Alina, Fratres en Spiegel im Spiegel plaatsen een stapsgewijs voortschrijdende melodie tegen een achtergrond van welluidende samenklanken en een traag ritmisch verloop. In 1980 verhuisde Pärt naar het Westen, waar hij aan een muzikale zegetocht begon die nog altijd niet ten einde is. De kritiek is inmiddels verstomd, zijn muziek verscheen op talloze cd's en zijn tachtigste verjaardag werd gevierd met een ongekend aantal concerten en herdenkingen.

De basis voor **Fratres** wordt gevormd door een hymne-achtig driestemmig thema: twee melodische stemmen (M), een hoge en een lage, lopen parallel aan elkaar en worden bijeengehouden door een derde stem in het midden: de tintinnabulistem (T). Dit driestemmige thema begint met een motief van vier samenklanken (2 x 2) dat zich op systematische wijze uitbreidt via zes (2 x 3) tot acht (2 x 4) waarna het proces zich herhaalt in de omkering: dalende worden stijgende melodieën.
Voor en na iedere variatie klinkt een rustpauze met enkele percussieve klanken, hetgeen de compositie een ritualistisch karakter geeft. Dit 'tussenspel' is in iedere versie anders, maar bestaat altijd uit twee maten van zes tellen . En onder dat alles ligt een orgelpunt – een aangehouden toon; in dit geval twee: een a en een e – wat het ritualistische en verstilde karakter nog eens versterkt. In onze uitvoering wordt het ritmisch motief gespeeld door de synthesizer en het liggende orgelpunt door de elektronica van de DJ. Hierdoor kunnen we nog een dieper en mysterieuzer effect verkrijgen dan de standaard uitvoeringen.
Een thema dat steeds een stapje lager klinkt, pauzes met percussieve klanken, een orgelpunt. Ziedaar de bouwstenen van Fratres. De titel – 'broeders' – verwijst onder meer naar de verwantschap die Pärt voelde met de in 1976 overleden Benjamin Britten. Ze kan ook slaan op het broederlijke samengaan van melodie en harmonie, van M-stem en T-stem. Of misschien zelfs op het constant afwisselen van de c en de cis, schijnbaar in conflict maar binnen de klankwereld van Fratres harmonieus met elkaar verbonden.

Fratres met strijkorkest: https://www.youtube.com/watch?v=wcMFQ8-r_cU&t=127s

Breathe this air - Hopkins

De Engelse producer en performer Jon **Hopkins** (1979) studeerde tijdens zijn middelbare school, piano aan de Londense Royal college of music. Hij won er zelfs een wedstrijd met een uitvoering van het pianoconcerto in Sol van Maurice Ravel. Professioneel pianist worden zag hij na lang twijfelen toch niet zitten, alhoewel de piano een grote rol speelt in zijn latere elektronische composities. Als 15 jarige kocht hij zijn eerste synthesizer en begon hij te experimenteren met elektronische muziek. Jon Hopkins speelt vaak uitvoeringen met meerdere Korg KaossPads, een instrument waarmee je muziek helemaal door elkaar kunt halen door met je vinger over een oppervlak te bewegen terwijl de vreemdste effecten toeslaan. Bij de meeste mensen leidt dit effectief tot chaos, bij hem verschijnen de mooiste ritmische variaties.
Hij speelde als pianist bij Imogen Heap en was als producer betrokken bij Brian Eno en Coldplay. Als filmcomponist schreef hij de muziek voor de film “Monsters”.
Het oorspronkelijk nummer waarop de “improvisatie” uit de SitH-set gebaseerd is, ''Breathe this air'', komt van het prijswinnende album “Immunity”, een meesterwerk van het techno genre uitgebracht in 2013. Een ander voorbeeld van een prachtig nummer is de single van Immunity: “Open eye signal”. In “Breathe this air” combineert Hopkins een pompende house-beat met een mediterende piano melodie. Wij kozen om de gestripte versie te coveren die Jon Hopkins zelf bracht tijdens een intieme “Guardian session” in een Londense kerk samen met gitarist Leo Abrahams.

Wij hebben **Breathe this air** gecoverd door op volgende wijze te werk te gaan.
De pianopartij hebben we overgenomen en uitgeschreven. Voor de ritmes geldt hetzelfde maar niet té strikt zodat er een eigen interpretatie ontstaat op de originele versie. De gitaar wordt vervangen door het strijkorkest die in het eerste gedeelte de piano heel eenvoudig met een Des begeleidt, later komen ook de secunde, kwint, octaaf en septiem bij het akkoord. Het tweede deeltje is ritmischer en de cello en de viool geven een tegenmelodie.
Heel specifiek en kenmerkend voor het stuk is de galm of de “reverb”. Doordat Jon Hopkins in een kerk optreedt is er een heel lange nagalm die zeer bepalend is voord de sfeer van de muziek.

Origineel live: https://www.youtube.com/watch?v=fHnLBp5tq5U
Akoestische versie: https://www.youtube.com/watch?v=PDj6GEbkbdI

Drawn + Gaunt - Kiasmos

Kiasmos is de groep die bestaat uit **Olafur Arnalds** en **Janus Rasmussen**. Ze spelen hele sfeervolle house die ze live uitvoeren. Olafur Arnalds is ook bekend als neo-klassieke muzikant.
Hun muziek staat vaak op ''Erased Tape Records'', het label waar ook Nils Frahm mee samenwerkt. Net zoals in de jazz, zijn bij elektronica platenlabels heel belangrijk. Zij staan voor een bepaalde stijl en visie. Bij Erased Tape is dat duidelijk vernieuwende, genre-overstijgende muziek
We spelen hoofdzakelijk het nummer ''**Drawn"**, gemixt met twee elementen uit het nummer ''Gaunt''. Let vooral op de repetitieve synth in het tweede deel en de clap!

Go - Moby

Moby is een New-Yorkse producer die met het album “Play” bekend geworden is bij het grote publiek. Vooral de nummers “Porcelain” en “Why does my heart feel so bad” zijn heel bekend. Zijn artiestennaam ontleent hij aan zijn achteroom Herman Melville, de schrijver van de bestseller “Moby Dick”.
In de jaren ’90 is hij actief als DJ in New York. In die periode maakt hij het nummer ''**Go"**, dat gedragen wordt door het thema van de cultserie “Twin Peaks”. Zelf verwacht hij niet veel van het nummer, maar het wordt een enorme hit! Wij gebruiken de Woodtick remix, ook weer een verwijzing naar Twin Peaks, en haalden nog wat inspiratie uit zijn eigen live-versie van op het Glastonbury festival.

Tijdens het nummer hoor je bij ons ook “**Preacherman**” van Green Velvet. Deze man groeide op in Chicago, de bakermat van housemuziek. De tekst is een preek van Clarence LaVaughn Franklin, de vader van Aretha Franklin. Hij was dominee en wordt ook “the million dollar voice” genoemd. Het onderwerp is: Playing house!

Gaunt live: https://www.youtube.com/watch?v=9gqqjacGl5M
Live-versie Go op het Glastonbury festival: https://www.youtube.com/watch?v=JTGFOcU6mkg
Preacherman: https://www.youtube.com/watch?v=O_F4qURz4dg

Etude #2 - Glass

Glass volgde wiskunde- en filosofie-colleges aan de universiteit van Chicago en haalde daar op zijn negentiende een Bachelor of Arts-graad. Hij studeerde dwarsfluit aan het conservatorium Peabody Conservatory of Music en aan de Juilliard School of Music waar hij hoofdzakelijk keyboard speelde. Na zijn studie reisde Glass naar Parijs voor twee verdere jaren van studie bij Nadia Boulanger. Hier werd hem gevraagd om de Indiase muziek van Ravi Shankar om te zetten in westerse muzieknotaties. Het werken met Ravi Shankar, en zijn opvatting van ritme in de Indiase muziek, heeft tot de specifieke stijl van de muziek van Philip Glass geleid.
Glass vormde het Philip Glass Ensemble en speelde vooral in kunstgaleries. Zijn werk werd langzaam minder zwaar maar complexer, waarbij uiteindelijk Music in Twelve Parts ontstond. Zijn eerste opera Einstein on the Beach maakte hij samen met Robert Wilson. Het werk van Philip Glass voor het theater bevat veel composities voor de groep Mabou Mines, die hij heeft gesticht in 1970.
Sinds de jaren negentig schrijft Glass meer en meer conventionele klassieke muziek voor strijkkwartet en symfonieorkest. Glass heeft gewerkt voor David Bowie, Godfrey Reggio en Errol Morris. Voor zijn filmmuziek is Philip Glass drie maal genomineerd voor een Oscar, echter zonder er een te winnen. Het ging om Kundun (1997), The Hours (2002) en Notes on a Scandal (2007). Hij componeerde ook de muziek voor de film Compassion in Exile: The Life of the 14th Dalai Lama, de Oscar-winnende documentaire The Fog of War in 2003 en speelt een rol in de documentaire Refuge van John Halpern uit 2006. In 2015 verscheen zijn autobiografie Woorden zonder muziek (Words without music), dat de nadruk legt op zijn levensbeschrijving en minder op zijn werk.

Een etude voor piano – of voor eender welk ander instrument – is een hulpmiddel. Een technische oefening die elke (beginnende) muzikant moet doorworstelen om ultiem meesterschap te bereiken. Althans, dat was de definitie van het genre in de vroege 19e eeuw, toen componisten zoals Carl Czerny hele reeksen pedagogische werken schreven voor de piano. In elk van die etudes of studies stond één techniek of idee centraal, zodat de leerlingpianist systematisch de volledige klavierpraktijk onder de knie kon krijgen.
De benadering van Philip Glass is echter heel verschillend van het oorspronkelijke concept. Hij componeerde zijn etudes in de eerste plaats voor zichzelf, als repertoire voor zijn pianoconcerten. Tot in 2014 was het zelfs onmogelijk voor andere pianisten om zich de etudes eigen te maken, aangezien Glass de partituren voor zich hield.
In deze **tweede etude** hoor je hoe de prelude in do groot van Johann Sebastian Bach doorschemert, met een rustige cadans en in een verstilde sfeer. Typerend voor Glass zijn de vaak verrassende wendingen in de akkoorden, wat de etudes ondanks hun repetitief karakter toch altijd weer onvoorspelbaar maakt.
In de uitvoering van onze set speelt de piano de originele versie aangevuld met begeleidende strijkers.

Etude #2: https://www.youtube.com/watch?v=6Jk6E9E1CN0

Darkness + Spastik + Pannikattack
Craig - Hawtin

Chicago wordt gezien als de bakermat van housemuziek, Detroit als de bakermat van techno-muziek. Zowel Carl Craig als Richie Hawtin (Plastikman) hebben daar stevige wortels. Zij komen van de zogenaamde tweede golf artiesten. De eersten waren Derrick May, Kevin Saunderson en Juan Atkins. Zij maakte het allereerst techno-nummer: Strings of life.
Carl **Craig** is een zeer veelzijdig producer. Hij maakte ook heel experimentele en zelfs jazzy albums. Voor “Darkness” baseren wij ons op de versie die hij met orkest speelde. Het is het openingsnummer van het concert “Versus”.

Spastik is dan weer een nummer dat technoliefhebbers binnen de paar seconden herkennen! Hoewel het nummer al van 1991 dateert, zet het nog steeds elke dansvloer ondersteboven.
Richie **Hawtin** was nog piepjong toen hij het maakte. Het is het resultaat van langdurige jamsessies in zijn studio met de typische drumcomputers Roland TR-909 en TR-808. Ook de TB-303 speelt in zijn werk een hele grote rol. Tot op heden zijn deze instrumenten zeer gegeerd.
Helaas zijn er niet zoveel van gemaakt en zijn ze erg duur geworden. Ze worden echter gekopieerd en zelfs Roland zelf heeft er nieuwe, digitale versies van uitgebracht. Dit zorgt dan weer voor typische discussies over de verschillen tussen de originele en de nieuwe versies.

Darkness met orkest: https://www.youtube.com/watch?v=-U0OultlRl8&t=519s
Spastik live: https://www.youtube.com/watch?v=j3SJemLFidA

Girl/Boy song - Aphex Twin

Aphex twin is één van de vele artiestennamen van de Britse producer en muzikant Richard D. James. Onder de namen AFX, Caustic Window, Bradley Strider, Gak zal de in 1971 in Ierland geboren Richard uitgroeien tot een pionier van de elektronische muziek. Zijn eerste grote album “Selected Ambient works I” werd op het Gentse R&S records uitgebracht in 1992.
Aphex Twin zal uitgroeien tot een cultfiguur door zijn iconische logo en door zichzelf af te beelden als artwork op de platenhoezen. Zijn mysterieuze, bijna griezelige glimlach zal een handelsmerk worden. Hij richtte zijn eigen label op: Rephlex Records, waar je heel interessante en vreemde “Braindance” kan terugvinden. “Braindance" staat voor "vooruitstrevende” elektronische muziek die aantrekkelijk kan zijn voor de hersenen van de luisteraar alsook het gevoel kan opwekken om te dansen en feesten. Het bestaat uit een wijd scala van muziekstijlen. De videoclips die hij samen met videograaf Chris Cunningham maakte zorgden voor veel controverse door de angstaanjagende beelden.
In 2001 bracht Aphex Twin zijn meest persoonlijke album uit genaamd Drukqs, een dubbelalbum waarop prepared pianostukken staan die hevig beïnvloed zijn door John Cage en Erik Satie. Girl/boy EP werd uitgebracht voor het label Warp in 1996. Warp had in de jaren 90 een ongezien aantal getalenteerde electronica artiesten onder zijn hoede zoals Squarepusher, Boards of Canada, Autechre, LFO, Plaid, Jimi Tenor.

De cover van de cd **girl/boy song** toont een foto van het graf van zijn bij de geboorte overleden oudere broer, die dezelfde naam had als Richard. Het zou de inspiratiebron kunnen zijn omdat Aphex Twin op de cd kindermuziekjes gaat combineren met heel harde beats. Zijn muziek is heel persoonlijk en voelt vaak aan als een soort verwerkingsproces. Zo laat hij bijvoorbeeld in het nummer Ventolin horen hoe het voelt om een astma aanval te krijgen. De beat in de SitH-set wordt geleverd door Squarepusher.

Originele Girl/boy song: https://www.youtube.com/watch?v=ZSdvbyF0r9k

American beauty - Newman

Thomas **Newman** (*1955) is een Amerikaanse componist die vooral bekend is voor zijn **filmmuziek**. Hij heeft een heel herkenbare stijl en hij heeft de kracht om met zijn muzikale expressie en spanning een film op een hoger niveau te tillen. Een van zijn bekendste werk is de soundtrack bij de film **American Beauty**, uit 1999 van Sam Mendes. De regisseur zal al zijn volgende films samen met Newman maken.
Andere aan te raden filmscores van zijn hand zijn: “Meet Joe Black” en “Erin Brockovich”. Zijn lijst van films is ronduit indrukwekkend en hij stapelde de oscarnominaties op.

De piano- en strijkerspartijen zijn zo getrouw mogelijk overgenomen van de officiële filmmuziek. Omdat de originele versie heel vrij gespeeld werd is er geopteerd om alles zo goed mogelijk in een matenstructuur te gieten om het samenspel te bevorderen.

Says - Frahm

Nils **Frahm** is een artiest die enorm veel vaardigheden samenbrengt. Hij is een uitstekend producer, sounddesigner, pianist, performer… Hij reist de wereld rond en speelt steevast voor uitverkochte zalen met telkens een heel divers publiek. Een toptalent dus! Frahm zijn thuisbasis is Berlijn, hét mekka van de elektronische muziek.
Hij staat meestal alleen op het podium en wordt omringd door instrumenten zoals piano’s, synthesizers, drumcomputers, effecten… Het nummer **Says** is een van zijn bekendste nummers. De Roland Juno 60 staat erin centraal. Met behulp van de arpeggiator gaat hij aan de slag in do klein. Bij elke uitvoering slaat hij echter een andere weg in. Wij brengen de albumversie.
Als je zelf eens aan de slag wil, met de VST TAL-U-No LX, een exacte replica van de Roland, kan je het ook eens proberen… Vergeet niet om er een goede echo aan toe te voegen, liefst tape delay!

Thema American Beauty: https://www.youtube.com/watch?v=al21VtIsg4A
Says Live: https://www.youtube.com/watch?v=xLNeZogTsK8

De set/mix

In de **house en techno** scene is een DJ iemand die op zoek gaat naar sterke muziek en dat naadloos **aan elkaar mixt**. Daarvoor zorgt hij/zij ervoor dat de muziek precies even snel gaat (en dat is moeilijker dan je denkt) en dat er een verhaal ontstaat. Hij houdt hierbij rekening met de stijl, instrumenten, toonaarden… Vaak maakt of produceert deze persoon ook zelf muziek. Hij gaat tevens op zoek naar de apparatuur die het best aansluit bij wat hij wil vertellen en hoe hij muziek wil overbrengen. Eerst werd er met platen gedraaid, nu kan het met CD's, laptop, controllers, live-instrumenten… Het is een kunst op zich geworden waarin vooral de muziek centraal staat. Voor dit project zijn vooral Sasha (album: involver) en Richie Hawtin (album: DE9, transitions) een grote invloed. Zij gaan heel ver in het creëren van een nieuw geheel met bestaande muziek. Sasha gebruikt niet alleen nummers om te deejayen maar gaat terug tot de bouwstenen van elk nummer vooraleer het opnieuw op te bouwen: melodie, ritme, baslijnen… Hij houdt ook heel veel rekening met de harmonische progressie van zijn set. Richie Hawtin op zijn beurt gaat steeds op zoek naar nieuwe technologieën om muziek te brengen en gaat zelfs zo ver dat hij zelf mengpanelen gaat bouwen. Ook hij puurt nummers uit tot op het kleinste niveau om van daaruit opnieuw iets te creëren. Hij injecteert ook veel live-elementen in zijn sets. Ook qua stijl zijn ze een grote invloed. Sasha staat voor melodieuze house, Richie Hawtin voor enerzijds kille techno, maar ook voor sfeervolle electronica onder zijn alter-ego Plastikman. De Belgische modeontwerper Raf Simons nodigde hem uit voor een show in het New-Yorkse Guggenheim museum. Op deze plaats stelt hij al zijn talenten als producer, visueel artiest en entertainer tentoon.

Voor de start van deze productie zijn we **op zoek** gegaan naar muziek waar strijkers in voor komen. Gelukkig worden strijkers veelvuldig gesimuleerd door synthesizers, waardoor er een groot aanbod van geschikte muziek is! Het was voor ons essentieel dat de muziek voor iets zou staan, zoals een pure stijl, een bepaald instrumentarium of historisch belang. Iedereen bracht zijn eigen stukken aan waaruit een mooie geheel gevormd werd. "Acid eiffel" en "Spastik" kwamen onmiddellijk op bij Jimmy, terwijl bijvoorbeeld Wim "Go" en Olafur Arnalds (speelt in de groep Kiasmos) voorstelde. Anderzijds wist Jimmy ook nog alternatief uitgevoerde parels te vinden op YouTube. Absolute favoriet: Jon Hopkins die in een kerk zijn eigen "Breathe this air" akoestisch uitvoert… Wonderschoon! Voor de klassieke muziek wisten we het als klassiek opgeleide muzikanten ook meteen: minimalistische componisten zoals Philip Glass en Arvo Pärt stonden snel op de radar. Deze stijl sluit het best aan bij thema's uit elektronische muziek. Ook enkele stukken uit de filmmuziek borrelden meteen op: zeker "Requiem for a dream" moest erbij. Deze muziek werd oorspronkelijk opgenomen door het Kronos-quartet. En een electronica-set zou niet volledig zijn zonder Aphex twin, en al zeker niet als Frederik (een fan van het eerste uur) erbij betrokken is! Quasi onmogelijk om na te maken, maar daar wisten we wel iets op te vinden… Na het selecteren van veel, heel veel nummers begon het **samenbrengen** van de muziek. Welke volgorde kan werken zodat er een **lange spanningsboog** ontstaat? Welke nummers werken goed samen, volgen elkaar goed op qua toonaard en stijl, en creëren een meerwaarde voor elkaar? Soms was het heel lang zoeken om goede overgangen tussen bepaalde nummers te vinden. Darkness kwam er pas heel laat bij, maar paste perfect bij de stijl van de set en verbond het eerste en laatste deel, die zo goed als klaar waren. Helaas vielen er ook wat nummers van tussen, maar dat bewaren we voor Strings in the House 2!

Richie Hawtin in Guggenheim: https://www.youtube.com/watch?v=WPJvkJHK22w
Sasha: https://www.youtube.com/watch?v=_9UJZjZd-Oc

Materiaal DJ

Ableton Live

Digital Audio Workstation, of kortweg DAW.
Het bijzondere aan Live is dat het ontworpen werd om zowel te componeren en arrangeren als om live te spelen. Zij ontwikkelden een verticale lay-out: de session view. Hierin kun je allerlei clips zetten die je live kunt triggeren en bewerken. Dit geeft je de vrijheid om muziek helemaal anders te gaan uitvoeren dan wanneer je muziek horizontaal arrangeert. Deze clips kunnen zowel audio als midi bevatten. Audio is een stukje muziek die van bv een opname of cd komt. Midi daarentegen is informatie die je naar een instrument kunt sturen. Deze kunnen zowel hardware, zoals een echte synthesizer, als software zijn. In dit project gebruiken we zowel audio-clips als midi-clips die softsynths aansturen. Bovendien kunnen deze instrumenten live bespeeld worden. Hieronder zie je links de session view, rechts de arrangement view. In het vak onderaan zie je software effecten. Dit kun je vergelijken met elementen die je ook in een mengpaneel vindt.

Ableton Push

Midi controller voor Ableton Live.
Met dit apparaat kan je Ableton Live besturen of bespelen. Je kan er clips mee triggeren, of zelfs noten op spelen. Het weerspiegelt alles wat je ook op jouw scherm kan zien. Het zorgt ervoor dat je contact kan maken met jouw muziek en meerdere dingen tegelijk kan uitvoeren, zoals een clip triggeren terwijl je een softsynth aanpast qua klank.

Akai APC-40

Voor nog meer controle over Ableton! Het voordeel van 2 **controllers** is dat je de ene voor clips kunt gebruiken terwijl je de andere kunt gebruiken om een instrument aan te sturen. Ze werken volledig los van elkaar. Deze is op zich iets minder complex maar met een handig pluspunt: er zijn acht draaiknoppen waarvan je kunt bepalen aan welk instrument je ze toewijst, en die blijft het dan besturen, terwijl je met al de rest andere dingen kunt gaan doen. Dit heet Device Lock. Soms kan een kleine eigenschap heel waardevol worden! Ook de faders zijn voor dit project heel handig… Deze geven meer het gevoel met een mengpaneel bezig te zijn.

Piano

De piano die gebruikt wordt is een professionele elektrische piano. Voordeel van dit soort type piano is dat hij hij rechtstreeks kan ingeplugd worden in de mixtafel. Er moeten dus geen micro's aan te pas komen. De piano dient bovendien als Midi-controller voor software, waardoor we de klank extra kunnen bewerken.

Synthesizer

Dave Smith's OB6 Polyphonic Synthesizer

Dave Smith: Legendarische synthesizerbouwer uit Californië. Hij was de uitvinder van de Prophet. Een synthesizer die zeer populair werd in de jaren 1980 en te horen is op vrijwel elke plaat uit die periode. Hij wordt ook de vader van "midi" genoemd. Hij was een belangrijke ingenieur achter de techniek die zorgt dat verschillende instrumenten met elkaar kunnen "communiceren".
OB: afkorting voor "Oberheim". Tom Oberheim was net als Dave Smith een Amerikaans geluidstechnicus en maker van synthesizers, drumcomputers, effectpedalen en sequencers.
6 Polyphonic: duid op het feit dat de synthesizer 6 noten tegelijk, polyfoon kan spelen. Er bestaan ook synthesizers die monofoon zijn. Je hebt ook de Prophet 12 (polyfonie van 12 noten is mogelijk) en ook synthesizers, meestal digitaal, die oneindig polyfone mogelijkheden hebben.
Dave Smith's OB6: is dus een Polyfone synthesizer die ontstaan is door de samenwerking van de twee belangrijkste bouwers Dave Smith en Tom Oberheim in 2016.

Analog Rytm

Analog Rytm is een analoge **drumsynthesizer** en **sampler** van de Zweedse instrumentenbouwers "Elektron".
Een eindproject voor school loopt nogal uit de hand voor drie vrienden. Ze besloten samen de uitdaging aan te gaan om een nieuwe synthesizer te bouwen. Twintig jaar later is er dus "Elektron": instrumenten en effecten-bouwers die muzikanten als Autechre, Smashing Pumpkins, Nine Inch Nails, Mogwai en vele anderen blijven inspireren.

Strijkorkest

Het ensemble bestaat voor deze productie uit 15 strijkers met als volgende opstelling: 5 eerste violen, 4 tweede violen, 3 altviolen, 2 cello's en 1 contrabas. Het concept wordt opgevat als **kamermuziek** waardoor een dirigent niet nodig is.

Om een mooi geheel te krijgen worden de strijkers volledig versterkt. Dit is nodig omdat de strijkersklank op een goede manier moet gemixt worden met alle elektronica. Dit gebeurt live door een geluidstechnicus die de SitH-set door en door kent. Elke muzikant van het orkest krijgt een micro opgespeld op zijn of haar instrument. Het betreft hier **DPA 4099** die een van de betere, gespecialiseerde micro's zijn voor strijkinstrumenten. Deze microfoons worden gebruikt in combinatie met overheadmicro's om ook te kunnen spelen met ruimtelijk effect in de klank.

Acid Eiffel
in fis (akkoordschema: fis/e-fis/es-Dmaj7-D-b)

Requiem for a dream
via de noot la naar D, om daarna naar g te gaan

Fratres
begint met een open kwint: la en mi
Het werk werd gecomponeerd met Arvo Pärt's eigen Tintinnabulli stijl.

Breathe this air
wij laten de noot do#, die de open kwint opvult waarmee Pärt begon, liggen. Daarop zorgt de sol# (of enharmonisch la mol), waarmee Breathe this air begint, voor een hele nieuwe wereld. Het nummer zelf staat in Des. Het nummer draait helemaal rond de volgende drie akkoorden: ges-f-es-Des.

Drawn en Gaunt
in bes. Thema: f-As-bes.
Voor de improvisatie: bes-c-Des

Go
in e

Etude #2
in C

Darkness
in F (akkoordschema: es-as-c-f)

Girl/boy song
in C

American beauty
C Dorisch. (akkoordschema thema: c-Es-F, c-Es-F-c,F-Es-d-c-Es-F,c-F-c)

Says
in c. (akkoordschema vanaf progressie: f-Es-c-Bes-f-Es-c-Bes-c-f-B-g-As-Bes-c-f-Es-c-c/As-c-c/As-c-c/f-c/As-c/Bes-c)